

Obsah

| | |
|--|----|
| Útěk do metody? | 7 |
| Uvedení do interpretativní sociologie | 11 |
| Paradigmatická struktura moderní sociologie | 19 |
| Princip komplementarity a problém tolerance v sociologii | 27 |
| Úvodní hrst příkladů | 29 |
| Zobecněný princip komplementarity | 36 |
| Alternativní a komplementární popisy a explanace v sociologii | 39 |
| Komplementarita a falešné vědomí | 42 |
| Princip komplementarity a princip tolerance | 46 |
| Proces poznání a falešná komplementarita | 49 |
| Předvídání v sociologické teorii | 51 |
| 1. Předvídání v protosociologii a v klasické sociologii | 53 |
| 2. Předvídání v soudobých sociologických teoriích | 55 |
| 3. Deset paradoxů úvah o budoucnosti | 61 |
| Jazyk empirického výzkumu | 69 |
| 1. Problém jazyka v sociologii | 69 |
| 2. Mnohost teorií a mnohost jazyků | 72 |
| 3. Sociologický výzkum jako překladatelství | 76 |
| 4. Přirozený jazyk a jazyk sociologie | 78 |
| 5. Formalizace jako řešení? | 81 |
| 6. Rozdílnost lidí a paradigmát | 84 |
| 7. Empirizace a operacionalizace | 85 |
| 8. Pluralita operacionálních definic | 87 |
| 9. Operacionalismus, interpretativismus a princip adekvátnosti | 89 |
| 10. Tvrdá a měkká data v počítači a v realitě | 91 |
| 11. Interpretace dat a záhadný úsměv Mony Lisy | 93 |

| | |
|--|-----|
| Operacionalizace a filozofie empirického výzkumu | 97 |
| 1. Problém teoretických pojmů v sociologii | 97 |
| 2. Meze extrémního operacionalismu | 99 |
| 3. Sedm způsobů, jak se dělá sociologie | 101 |
| 4. Lazarsfeldův model operacionalizace | 104 |
| 5. Pluralita a klasifikace operacionálních definic | 107 |
| 6. Tři typy kritiky operacionalismu | 108 |
| 7. Operacionalismus a interpretativní sociologie | 111 |
| Spor o kvalitativní analýzu a kritika počítačové sociologie | 115 |
| 1. Revolucionizující médium a matice dat | 116 |
| 2. Zamlčené předpoklady | 117 |
| 3. Sebekritika empirických sociologů | 120 |
| 4. Etické problémy dotazovacích šetření | 122 |
| 5. Hledání alternativy | 124 |
| 6. Co jsou kvalitativní metody? | 127 |
| 7. Kvalitativní analýza a každodennost | 129 |
| 8. Námitky a diskuse | 131 |
| • Porozumění a interpretace v sociologii | 133 |
| 1. Interpretativní paradigma a problém porozumění | 133 |
| 2. Porozumění v každodenním životě | 135 |
| 3. Německá tradice: Dilthey a Weber | 136 |
| 4. Etnometodologický radikalismus: interakce je interpretace | 139 |
| 5. Pravidla sociálního jednání jako předmět interpretace | 143 |
| 6. Porozumění jako »věděni jak?« | 145 |
| 7. Poučení z kognitivní psychologie | 147 |
| 8. Porozumění jako dialog: poučení z Bachtina | 148 |
| 9. Předmět porozumění a jeho typologie | 150 |
| 10. Antiinterpretativní optika dotazníkové sociologie | 151 |
| 11. Problém mnohosti »sociálních světů« | 152 |
| 12. Porozumění a nezamyšlené důsledky lidských činností | 155 |
| 13. Aplikační oblast procedury porozumění | 158 |
| 14. Porozumění a emocionální vztahy | 159 |
| 15. Pojem interpretace v soudobé vědě | 160 |
| 16. Referenciální interpretace teorie a abstraktní objekty | 161 |
| 17. Empirická interpretace teorie | 163 |
| 18. Teoretická interpretace empirických dat | 165 |
| 19. Tzv. interpretace dat a porozumění v rutinním výzkumu | 166 |
| 20. Sociologická interpretace a sociologie věděni | 169 |

| | |
|---|------------|
| Antinomie sociologického rozumu | 173 |
| 1. Český kontext postmoderní výzvy | 173 |
| 2. Postmodernismus a sociologický rozum | 176 |
| 3. Poučení z dějin sociologie | 178 |
| 4. Paradoxy a antinomie jako antropologické kategorie | 180 |
| 5. Sociální pesimismus a sociologický agnosticismus | 181 |
| 6. Sociologický rozum a hodnocení | 183 |
| 7. Sociologický rozum a common sense | 183 |
| 8. Několik příkladů vnitřních antinomií sociologického rozumu | 186 |
| 9. Antinomie zdravého rozumu | 188 |
| 10. Pokus o shrnutí | 190 |
| Seznam literatury | 192 |

Výsledil současně přičiny tohoto rozvoje – sociologové se již nevymanili z hájovníků obecných dvah o podstatě společnosti, z vztahu sociálního a biologického a o generálním směřování pokroku. Potřeba vědy o metodě je potřebou více či méně vyzrálé, dospělé vědy, která vědouc poznává přesně co zkoumat chce, přemýšlí také o způsobech, jimiž své zkoumání chce optimálně řídit. Durkheim proto hned na počátku svého klasického rozvažování o metodě zdůraznil, že «dříve než začneme hledat metodu studia sociálních faktů, je důležité vědět, čím je to, jež takto označujeme, vlastně jsou». Spojil tedy trváhození o metodě s rozvažováním o věci.

Šedesát let po Durkheimově slavné knížce, v roce 1955, vyšla neméně slavná stránka z «metodologie sociálního výzkumu» redigovaná *Paulim F. Lazarsfeldem* a *Morrisem Janzbergem*, která svým způsobem vlastně pomalu upravila epocha triumfu novopozitivistického modelu výstavby sociologie, založeného na scientistně redefinovaných standardních postupech dotazování (rozhovor, anketa) a na několika málo nově vymyšlených technikách (obsahová analýza, sociometrie), epocha operačních definic, tvorby indexů, multi-variáční analýzy, kvantifikace, měření a potudání «zdravým rozumem» – «běžným jazykem». Tato vývojová fáze, která byla sice velkolepým, ale příliž jednostranným pokusem o zjednání statusu «vědeckosti» pro sociální vědy, v českých zemích zastýdla a přizpila vlastně bez podstatnějších korekcí ještě další třetina století.

Na konci 60. let novopozitivistická metodologie byla ovšem výzvou marxistickému spekulativismu a proto i významnou součástí oprávněného pokusu substituce v rámci marxismu, snad mimo marxismus – v tom se názory šly) dvojnásobně seriózní vědní zastávkou k přírodním vědám. První velké empirické pokusy i drobná badatelská práce «aplikovaného» sociologů té doby zdály nasvědčovat tomu, že se dílo podaří. Sociální vědy jsou však v míře